

Arrest

nr. 40 144 van 15 maart 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk doch ongegrond verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 14 december 2009 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten, beiden aan verzoeker ter kennis gebracht op 5 januari 2010.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 februari 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 maart 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat J. PEETERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker is in februari 2009 naar België gereisd.

Op 3 augustus 2009 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij het stadsbestuur van Antwerpen en dit in toepassing van artikel 10ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de Vreemdelingenwet).

Verzoeker wordt in het bezit gesteld van een bijlage 41 overeenkomstig artikel 26/2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 81 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort het KB van 8 oktober 1981) en aan verzoeker wordt gevraagd om ten laatste op 4 december 2009 volgende bijkomende stukken over te maken: een attest van goed gedrag en zeden, een arbeidskaart B en een arbeidsovereenkomst.

Verzoeker heeft de gevraagde documenten niet overgemaakt.

Op 14 december 2009 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid de beslissing houdende de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 03-08-2009 bij de burgemeester van Antwerpen door B., M. geboren te T. op (...)1969, onderdaan van Marokko, verblijvende (...), in toepassing van art 9 al.2 van de wet van 15 december 1980, gewijzigd door de wet van 15.09.2006 en art. 25/2 & 1 van het KB van 08/10/1981 gewijzigd door het KB van 27/04/2007 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, is ontvankelijk, doch ongegrond.

MOTIVERING

De betrokkene legt geen bewijs van goed gedrag en zeden voor, daarnaast voldoet hij ook niet aan de ander gestelde voorwaarden om een verblijf te verkrijgen als langdurig ingezetene, nl. in het bezit zijn van een arbeidskaart en arbeidscontract ofwel een bewijs van studies of beroepsopleiding hebben, ofwel beschikken over voldoende inkomsten + in het bezit zijn van een ziektekostenverzekering.”

Op diezelfde dag neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid ook een bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“artikel 7, eerste lid, 2°, van de wet en artikel 100, vijfde lid van het koninklijk besluit: verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van de wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd; betrokkene verblijft reeds in het Rijk sedert 01-02-2009.

Regelmatig verblijf verstreken.”

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Algemeen juridisch kader

Krachtens artikel 62 van de Vreemdelingenwet dienen alle administratieve beslissingen, genomen in toepassing van deze wet, gemotiveerd te worden. Die motiveringsplicht omvat zowel de bestreden beslissing van 14/12/09 als het bevel van 05/01/10 (S. BOUCKAERT, Documentloze vreemdelingen, Antwerpen, Maklu, 2007, 148).

Aanvankelijk volstond voor bepaalde verwijderingsmaatregelen een loutere motivering door verwijzing. Zo vermeldt artikel 8 van de Vreemdelingenwet dat het bevel om het grondgebied te verlaten, om als voldoende gemotiveerd te worden beschouwd, enkel moet verwijzen naar de specifieke bepaling in artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Met de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen werd die motivering aangevuld met substantiële componenten.

Bestuurshandelingen moeten overeenkomstig deze wet afdoende gemotiveerd zijn en dienen de juridische en feitelijke overwegingen te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen (S. BOUCKAERT, o.c., 149).

Een afdoende motivering houdt in dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te kunnen dragen. De motivering moet m.a.w. draagkrachtig zijn. De aangevoerde motieven moeten pertinent zijn en de beslissing verantwoorden. Dit wil zeggen dat ze duidelijk en concreet de redenen moet weergeven die haar kunnen verantwoorden. De motivering moet ook volledig zijn. wat betekent dat

zij een voldoende grondslag voor alle onderdelen van de beslissing behoort te zijn (I. OPDEBEECK en A. COOLSAET, Formele motivering van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1999, 150). Aangezien de Wet Motivering Bestuurshandelingen ook toepasselijk is in het domein van het vreemdelingenrecht, moet de Dienst Vreemdelingenzaken de feitelijke gegevens vermelden waarom zij meent één van de criteria in artikel 7 te kunnen inroepen. Het doel van de Wet Motivering Bestuurshandelingen bestaat er immers in de betrokkene in kennis te stellen van de motieven van de handeling opdat hij met een kennis van zaken een verweer kan organiseren met de middelen die het recht hem aanreikt.

Toetsing van de bestreden beslissingen aan de formele motiveringsplicht

De motivering in de beslissingen is niet afdoende, zoals vereist door de Wet Motivering Bestuurshandelingen. De motiveringen zijn vaag en in de verwerping van machtiging tot verblijf zelfs foutief.

Men haalt in de verwerping van een machtiging tot verblijf aan dat "betrokkene geen bewijs voorlegt van goed gedrag en zeden, een arbeidskaart en het beschikken over voldoende inkomsten".

Hierop brengt verzoeker volgende stukken voor:

- Bewijs van goed gedrag en zeden (STUK 4)*
- Een arbeidskaart (STUK 5)*
- Bewijs van een uitkering (STUKKEN 6 en 7)*

De verwerping van een machtiging tot verblijf is dan ook gebaseerd op foutieve gegevens en bij gevolg niet correct gemotiveerd.

Ook het bevel het grondgebied te verlaten is absoluut onafdoende gemotiveerd. Enkel de artikelen 7 van "de wet" en 100 van 'het K.B.' worden vermeld. Nergens worden de feitelijke overwegingen uiteengezet die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Bijgevolg zijn artikel 2 en 3 van de Wet Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet geschonden.

Het eerste middel is ernstig."

Verzoeker kan worden gevolgd wat betreft zijn theoretische uiteenzetting aangaande de uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals uiteengezet in zijn algemeen juridisch kader van zijn middel. Wat betreft de toetsing van de bestreden beslissingen aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht kan hij echter niet worden gevolgd.

In tegenstelling tot wat verzoeker voorhoudt, beperkt het bestreden bevel zich niet enkel tot de verwijzing naar artikel 7 van de (Vreemdelingen)wet en naar artikel 100 van het KB (van 8 oktober 1981) doch vermeldt de bestreden beslissing ook wel de feitelijke gegevens. Zo stelt het bestreden bevel dat verzoeker langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van de (Vreemdelingen)wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd. Verder stelt het bestreden bevel dat verzoeker reeds in het Rijk verblijft sedert 1 februari 2009 en dat zijn regelmatig verblijf verstreken is. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat nergens de feitelijke overwegingen worden uiteengezet die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen.

Wat betreft de beslissing houdende de verwerping van de aanvraag om machtiging tot verblijf blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat door de stad Antwerpen aan verzoeker bij de afgifte van de bijlage 41 werd meegedeeld dat hij nog een arbeidskaart en een bewijs van goed gedrag en zeden diende neer te leggen en dit binnen de termijn van 9 maanden. Tevens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat de Dienst Vreemdelingenzaken de stad Antwerpen heeft aangeschreven om er haar op te wijzen dat verkeerdelijk werd verwezen naar de periode van 9 maanden en dat ze betrokkene diende uit te nodigen om de gevraagde documenten binnen de 4 maanden (zijnde 3 december 2009) neer te leggen. Op 3 december 2009 verstuurt de stad Antwerpen een fax naar de Dienst Vreemdelingenzaken met de vermelding dat verzoeker vóór 4 december documenten diende neer te leggen doch dat dit niet kan. Nergens blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker de gevraagde documenten heeft neergelegd. De stukken die verzoeker aan zijn verzoekschrift voegt, worden aldus voor het eerst aan de verwerende partij ter kennis gebracht naar aanleiding van zijn beroep voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Daar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich voor de beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing dient te plaatsen op het ogenblik van de beoordeling en het nemen de bestreden beslissing, kan hij met deze stukken geen rekening houden. Het kan de verwerende partij niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben

gehouden met stukken waarvan zij geen kennis had op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (hierna verkort het EVRM)

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Artikel 8 - Recht op eerbiediging van privéleven, familie- en gezinsleven

1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens

Verzoeker heeft de afgelopen 21 jaar in Europa verbleven. Zijn familiebanden situeren zich dan ook hier. Zowel de vader als broers en zussen van verzoeker wonen in België. Verzoeker is een jaar geleden van Spanje naar België verhuisd om familie meer te zien.

Het is mensonwaardig om verzoeker zomaar naar Marokko te sturen als geen enkel van zijn belangen daar liggen. Verzoeker vestigde de afgelopen 21 jaar zijn leven in Europa.

Bij gevolg is artikel 8 EVRM geschonden.

Het tweede middel is ernstig.”

Uit de uiteenzetting van het middel blijkt dat het middel gericht is tegen de tweede bestreden beslissing, met name het bevel om het grondgebied te verlaten. De verwerende partij merkt terecht op dat het bevel om het grondgebied te verlaten het gevolg is van de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf werd verworpen.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, verblijft hij reeds 21 jaar in Europa. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker inderdaad over het statuut van langdurig ingezetene in Spanje beschikte. Het bestreden bevel houdt echter niet in dat verzoeker niet naar Spanje zou mogen terugkeren. Er wordt immers uitdrukkelijk gesteld dat hij het grondgebied van de Schengenlidstaten dient te verlaten *“tenzij hij beschikt over de documenten om er zich naartoe te begeven”*. Aangezien hij over een verblijfsrecht beschikt in Spanje, mag hij zich er naartoe begeven.

Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker al die jaren zonder problemen zijn familie en gezinsleven heeft kunnen verwezenlijken vanuit Spanje zodat hij nu niet kan voorhouden dat het bestreden bevel een schending zou uitmaken van artikel 8 van het EVRM. Verder blijkt geenszins uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker aan de verwerende partij zou hebben meegedeeld dat hij naar België is verhuisd om zijn familie meer te zien. Bijgevolg kan het verwerende partij hoe dan ook niet ten kwade worden geduid geen rekening te hebben gehouden met familiebanden die haar niet bekend waren op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

Het tweede middel is ongegrond.

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“1. Algemeen juridisch kader

Het bevel om het grondgebied te verlaten bepaalt de termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten. Het is de minister of zijn gemachtigde die de termijn afstelt waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten.

Hoewel de vreemdelingenwet noch het vreemdelingenbesluit in eenvormige termijnen voorziet, betekent dit geen vrijgeleide voor de minister of zijn gemachtigde. De termijn waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten, mag niet onredelijk kort zijn. De vreemdeling moet immers de kans krijgen vrijwillig gevolg te geven aan het bevelschrift, alvorens hij wordt opgesloten met het oog op verwijdering van het grondgebied.

*De minister of zijn gemachtigde dienen aldus steeds het redelijkheidsbeginsel in acht te nemen. Overeenkomstig dit beginsel, moet het bestuur kennelijk redelijk handelen en op een juiste wijze gebruik maken van zijn beleidsvrijheid (I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, Die Keure, 2006, 175).*

2. Toetsing van de bestreden beslissing aan het redelijkheidsbeginsel

Een termijn van vijf dagen is geenszins als redelijk te beschouwen in het onderhavige geval. Amper vijf dagen om het land te verlaten waar men reeds meer dan een jaar heeft verbleven is niet te verantwoorden. Vooral niet, gelet op het feit dat verzoeker wordt teruggestuurd naar een land waar betrokkene reeds meer dan 21 jaar niet is geweest. M.B. voelt zich erg thuis in België. Hij was duidelijk aan het integreren en heeft in dit land grote toekomstplannen. Na een weigering van een asielaanvraag ten gronde door de Commissaris-generaal wordt in de praktijk veelal een termijn van 30 dagen (X., o.c., 27) bepaald waarbinnen de vreemdeling het grondgebied moet verlaten. Ook verzoeker had o.i. recht op deze dertig dagen om zich te verdedigen tegen deze beslissing en zich voor te bereiden op een eventuele terugkeer en naar alternatieve oplossingen te zoeken.

Bijgevolg is het redelijkheidsbeginsel geschonden.

Het derde middel is ernstig.”

Betreffende de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op dat het redelijkheidsbeginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Verzoeker toont niet aan dat de feitelijke vaststellingen van de gemachtigde van de staatssecretaris niet correct zijn noch dat de gevolgtrekkingen die deze hieruit afleidt, kennelijk onredelijk zijn. Een schending van het redelijkheidsbeginsel wordt niet aangetoond.

Bovendien stelt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast dat verzoeker vertrekt van een verkeerde premisse, met name dat hij naar Marokko dient terug te keren. Dit is niet het geval. Verzoeker die over het statuut van langdurig ingezetene in Spanje beschikt, alwaar hij naar eigen zeggen reeds 21 jaar heeft verbleven, mag naar Spanje terugkeren. Verzoeker maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat hij zich niet zou kunnen organiseren om binnen de 5 dagen naar Spanje te vertrekken. Tevens merkt de verwerende partij terecht op dat verzoeker steeds om een verlenging van de termijn kan verzoeken, voor zover als hij elementen aanvoert om dit verzoek te verantwoorden. Nergens blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat verzoeker dergelijk verzoek heeft ingediend.

Waar verzoeker nog allerlei argumenten aanvoert om te stellen dat hij over een termijn van minstens dertig dagen diende te beschikken, dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet aantoonde welk belang hij heeft bij dit onderdeel van het middel, nu blijkt dat hij niet werd verwijderd van het grondgebied en over dertig dagen heeft kunnen beschikken om zich te verdedigen tegen de bestreden beslissing en om zich voor te bereiden op een eventuele terugkeer naar Spanje.

Het derde middel is zo al ontvankelijk, minstens ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien maart tweeduizend en tien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU